

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **K. P.**, zastoupeného JUDr. Josefem Jurčou, advokátem se sídlem Masarykova tř. 27, Opava, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, odbor strategického rozvoje kraje, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 11. 2004, č. j. KÚOK/11192/04/ OSR/937, o dodatečném povolení stavby, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 4. 2007, č. j. 22 Ca 20/2005 – 33,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje, odboru strategického rozvoje kraje (dále jen „žalovaný“), ze dne 25. 11. 2004, č. j. KÚOK/11192/04/ OSR/937. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Šumperk, odboru výstavby (dále jen „stavební úřad“), ze dne 7. 9. 2004, č. j. výst. 4790/03-K, jímž byla podle § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů

(dále jen „stavební zákon“), dodatečně povolena stavba „sklad paliva, sklad nářadí a dílna v R. u rodinného domu č. pop. 16“ na pozemku parc. č. 84, 86/1 v katastrálním území Rudoltice u Sobotína (dále jen „stavba“).

Stěžovatel označuje jako důvody kasační stížnosti skutečnosti uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Dle jeho názoru byla rozhodnutími stavebního úřadu a žalovaného legalizována „černá stavba“, což považuje za vrchol nezákonnosti a právní nejistoty. Takovéto protiprávní jednání nemůže podle stěžovatele obstát ani přesto, že zákon předvídá možnost vydání dodatečného povolení stavby. Dále stěžovatel vyjadřuje obavy o svůj život, majetek a život své rodiny, a to zejména při povodních, neboť předmětná stavba je postavena v podstatě v korytu řeky, která se v případě nadměrného zvýšení průtoku rozlije a zaplaví jeho nemovitost. V doplnění kasační stížnosti pak stěžovatel uvádí řadu dalších námitek. Má zato, že stavební úřad pochybil, když nevyžadoval od stavebníků předložení dokladu o vytyčení dodatečně povolované stavby (její geometrické zaměření), aby se jednoznačně dokázalo, kde se stavba nachází. Namísto toho, aby stavební úřad vycházel ze skutečného stavu (zaměření geodetem), vycházel z údajů stavební dokumentace. Stavebníci podle dalšího stěžovatelova tvrzení postavili stavbu bez úprav podmiňovaných správcem toku, Lesy České republiky, s. p. Podmínky týkající se pozemku parc. č. 1102 přitom nejsou v rozhodnutí stavebního úřadu vůbec zahrnuty. Stěžovatel též namítá, že dodatečné stavební povolení obsahuje upozornění o zákazu pokračování ve stavebních pracích, dokud toto rozhodnutí nenabude právní moci. Stavebníci však ve stavbě pokračovali bez přerušení. Stěžovatel ani jeho zástupce dále nebyli při projednávání věci připuštěni ke slovnímu objasnění před stavebním úřadem, ani před krajským soudem. Závěrem stěžovatel uvádí, že podle krajského soudu nebyl ve svých námitkách konkrétní, což nerozporuje, ale konkrétní údaje byly obsaženy ve spisu. Nepovažoval proto za nutné stejné věci stále opakovat.

Žalovaný ve svém vyjádření konstatuje, že rozhodnutí o dodatečném povolení stavby bylo vydáno na základě stanovisek dotčených orgánů státní správy a správce toku. Protože všechna stanoviska byla kladná, stavební úřad stavbu dodatečně povolil. Pokud jde o umístění stavby v ochranném pásmu vodního toku, a tím možnost ohrožení majetku a života stěžovatele, bylo rozhodující stanovisko správce toku, který připustil, že za stanovených podmínek je možné předmětnou stavbu realizovat. Vodoprávní úřad souhlasil s dodatečným povolením stavby za předpokladu respektování těchto podmínek. Ty byly následně zapracovány do prvoinstančního rozhodnutí. V provedeném řízení bylo dále zjištěno, že stavba vyhovuje obecným technickým požadavkům na výstavbu.

Ze správního spisu žalovaného Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti:

Stěžovatel je vlastníkem pozemku parc. č. st. 160 v katastrálním území Rudoltice u Sobotína a budovy č. p. 44 stojící na tomto pozemku, vše zapsáno u Katastrálního úřadu pro Olomoucký kraj, Katastrální pracoviště Šumperk. Protějščí pozemky parc. č. 84 a parc. č. 86/1 v témže katastrálním území jsou ve společném jmění manželů K. O. a L. O. (dále jen „stavebníci“). Mezi pozemky stěžovatele a stavebníků se nachází koryto potoka. Stavebníci v jeho blízkosti započali se stavbou. Stěžovatel v reakci na to podal u

stavebního úřadu stížnost na nepovolenou stavbu. Dne 4. 9. 2003 bylo provedeno místní šetření, na jehož základě stavební úřad vydal dne 15. 9. 2003 oznámení o zahájení řízení o odstranění předmětné stavby. Na základě výzvy stavebního úřadu stavebníci podali žádost o dodatečné stavební povolení. Po provedení řízení, především po získání všech potřebných souhlasů ze strany dotčených orgánů státní správy, stavební úřad stavbu rozhodnutím ze dne 7. 9. 2004 dodatečně povolil. V rozhodnutí je konkrétně stanoveno, co bude stavba obsahovat, a dále jsou v sedmácti bodech vymezeny podmínky pro její dokončení. V odůvodnění se stavební úřad – po úvodním shrnutí skutkového stavu – vyjádřil ke stanovisku stěžovatele ze dne 17. 8. 2004. K námitce umístění stavby těsně u koryta potoka odkázal na vyjádření Lesů České republiky, s. p., jakožto správce toku, a na základě tohoto vyjádření vydaný souhlas vodoprávního úřadu. Podmínky správce toku zanesl do výroku rozhodnutí o dodatečném povolení stavby. Od provedení místního šetření požadovaného stěžovatelem stavební úřad upustil, neboť vzhledem k provedení dřívějšího místního šetření dne 4. 9. 2003, při němž byl zjištěn úplný a skutečný stav věci, je považoval za bezpředmětné. Místní šetření kromě toho prováděl i vodoprávní úřad a správce toku. Vzhledem k tomu, že k žádosti o dodatečné povolení stavby byly doloženy všechny potřebné doklady a souhlasná stanoviska příslušných dotčených orgánů státní správy, dospěl stavební úřad k závěru o provedení stavby v souladu s veřejným zájmem a neměl žádný důvod nařídit vlastníku stavby její odstranění.

Jak je výše uvedeno, žalovaný svým rozhodnutím ze dne 25. 11. 2004 odvolání stěžovatele zamítl a jím napadené rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil. Dle jeho právního názoru „... *obecně lze uvést a platí, že ne každé namítané obtěžování je důvodem nepovolení stavby, neboť hranice intenzity, do které si každý musí dát líbit určitou míru obtěžování, jako nutného důsledku bromadného soužití více osob, je stanoveno veřejnoprávní normou. Stavební zákon nezasahuje do vzájemných poměrů mezi sousedy, ale v zájmu veřejném přiblíží ke vlivům na okolí a vzhledem ke zvýšenému faktickému zájmu sousedů, dává jim procesní postavení účastníka a nárok na to, aby byla respektována a uspokojena jejich veřejná subjektivní práva, jež chrání stavební řád a předpisy související.*“ K připomínce stěžovatele žalovaný považoval za potřebné uvést, že stavba je v souladu se schváleným směrným územním plánem obce. Ohledně námítky možného ohrožení majetku stěžovatele bylo pro žalovaného rozhodující stanovisko správce toku, který připustil, že za stanovených podmínek je možno předmětnou stavbu v ochranném pásmu vodního toku realizovat. Konkrétně to znamená, že úpravou toku před nemovitostí stěžovatele, jak je specifikována v podmínkách rozhodnutí stavebního úřadu pod č. 13 až č. 15, se stav průtočnosti nezhorší v porovnání s předchozím stavem.

Předmětné rozhodnutí žalovaného stěžovatel napadl žalobou u krajského soudu. Zásadní byla námitka, že dodatečně povolená stavba v sousedství toku Klepáčovského potoka ohrožuje život a zdraví stěžovatele a jeho rodiny, včetně majetku. Krajský soud tento žalobní bod označil za natolik obecně formulovaný, že z něj nebylo možno zjistit, v jakém procesním pochybení správních orgánů či v jaké nezákonnosti stěžovatel spatřuje tvrzené ohrožení. Krajský soud z obsahu podání stěžovatele dovodil, že toto ohrožení nejspíše spatřuje ve změně průtokových poměrů potoka v důsledku stavby. Podle krajského soudu si správní orgány správně vyžádaly stanoviska vodoprávního úřadu a správce toku, která jsou souhlasná. Podmínky v nich vyjádřené byly převzaty do podmínek dodatečného stavebního povolení, a tak bylo stavebníkům uloženo jejich dodržení. Dle krajského soudu je takový postup v souladu s § 88 a následujícími

ustanoveními stavebního zákona, žalobou napadené rozhodnutí není v rozporu se zákonem.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná. Stěžovatel opírá kasační stížnost o důvody vymezené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tj. namítá vady řízení spočívající v tom, že při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu měl soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. Námitky obsažené v kasační stížnosti lze podřadit i pod důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. d) citovaného zákona. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že není důvodná. Při rozhodování vycházel z následujících úvah:

Podle ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona stavební úřad nařídí vlastníku stavby nebo zařízení odstranění stavby nebo zařízení postavené bez stavebního povolení či ohlášení nebo v rozporu s ním. Odstranění stavby se nenařídí, pokud stavebník prokáže, že stavba je v souladu s veřejným zájmem, zejména s územně plánovací dokumentací, cíli a záměry územního plánování, obecnými technickými požadavky na výstavbu, technickými požadavky na stavby a zájmy chráněnými zvláštními předpisy a jestliže stavebník v řízení o odstranění stavby podá žádost o její dodatečné povolení a předloží podklady a doklady vyžádané stavebním úřadem v jím stanovené lhůtě a v rozsahu jako k žádosti o stavební povolení.

Ohledně aplikace a interpretace předmětného pojmu *veřejný zájem* ve smyslu ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, Nejvyšší správní soud odkazuje na rozsudek zdejšího soudu ze dne 23. 10. 2003, č. j. 2 As 11/2003 – 164, publikovaný pod č. 232/2004 Sb. NSS, dle něhož je veřejný zájem pojmem, „*který právním řádem České republiky není výslovně obsahově vymezen, nicméně který se vyskytuje v celé řadě právních předpisů. Jde o tzv. neurčitý právní pojem. Neurčité právní pojmy zahrnují jevy nebo skutečnosti, které nelze s úspěchem zcela přesně právně definovat. Jejich obsah a rozsah se může měnit, často bývá podmíněn časem a místem aplikace normy. Zákonodárce tak vytváří správnímu orgánu prostor, aby posoudil, zda konkrétní případ patří do rozsahu neurčitého pojmu či nikoli. Mnohdy mu dává vodítko tím, že se snaží uvést co nejvíce charakteristických znaků věci nebo jevů, které má neurčitý právní pojem zahrnovat. Stejně tomu je i v § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona.*“ Je-li tedy v daném ustanovení stavebního zákona vedle pojmu veřejného zájmu uveden demonstrativní výčet případů, které pod něj lze podřadit, pak je třeba tento neurčitý právní pojem vykládat právě v souvislosti se zákonodárcem poskytnutým vodítkem. Opačný postup Nejvyšší správní soud považuje za nepřipustné užití extenzivního výkladu. Správnost předestřené interpretace byla potvrzena rovněž v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2005, č. j. 3 As 33/2004 – 68 (zveřejněný na www.nssoud.cz), dle něhož: „... má-li být v řízení o dodatečném povolení stavby vedeném podle § 88 odst. 1 písm. b) věta druhá zákona č. 50/1976 Sb., stavebního zákona, ve znění zákona č. 83/1998 Sb., zkoumán veřejný zájem, musí se tak stát především z hledisek, jež jsou v tomto ustanovení demonstrativně vypočtena.“ Hledisky, na které citované rozsudky odkazují, jsou dle stavebního zákona územně plánovací dokumentace, cíle a záměry územního plánování, obecné technické požadavky na výstavbu, technické požadavky na stavby a zájmy chráněné zvláštními předpisy.

Stěžovatel v doplnění své kasační stížnosti předkládá řadu námitek. Nejvyšší správní soud nemohl přihlídnout ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil až po vydání kasační stížností napadeného rozhodnutí (především nevyžádání si geometrického zaměření dodatečně povolované stavby od stavebníka ze strany stavebního úřadu; rozhodnutí nevycházelo ze skutečného stavu, nýbrž z chybné stavební dokumentace; realizace stavby bez úprav vyžadovaných správcem toku; pokračování stavebních prací před nabytím právní moci dodatečného stavebního povolení). Krajský soud se k těmto otázkám nevyjadřoval a nerozhodoval o nich, neboť nebyly stěžovatelem v žalobě vzneseny. Nejvyšší správní soud, přezkoumávající zákonnost rozsudku vydaného krajským soudem v této věci, k nim z tohoto důvodu nemůže přihlídnout, tento princip je vyjádřen v ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s.

Stěžovatel zpochybňuje samotnou podstatu institutu dodatečného povolení původně nepovolené stavby, shledává jej nezákonným a vedoucím k právní nejistotě. Nejvyšší správní soud k takto formulované námitce nejprve uvádí, že též nesplňuje veškeré náležitosti v souladu s požadavky vyjádřenými ve shora citovaném rozsudku rozšířeného senátu. Lze proto pouze v obecné rovině konstatovat, že možnost dodatečného povolení stavby je přímo upravena stavebním zákonem v rámci řízení o odstranění stavby, v ustanovení § 88 odst. 1 písm. b). Postup, kterým se (slovy stěžovatele) „legalizuje černá stavba“, tak nelze označit za libovůli správního orgánu, nýbrž za řízení vedené v souladu se zákonem a plně v jeho mezích.

Stěžejní námitkou stěžovatele je negativní vliv dodatečně povolené stavby na jeho majetek, na život jeho i celé rodiny, a to zejména při povodních, neboť stavba je podle jeho tvrzení postavena v korytu řeky a v případě nadměrného zvýšení průtoku se rozlije a zaplaví jeho nemovitost. Tento stížní bod je formulován popisně, stěžovatel jej nespojil s žádnou vadou rozsudku krajského soudu způsobující jeho nezákonnost. Nejvyšší správní soud proto k této námitce v obecné rovině uvádí, že v průběhu stavebního řízení (obdobně též v řízení o odstranění stavby, resp. jejího dodatečného povolení) se objevují otázky, jejichž posouzení vyžaduje širší než laickou znalost předmětné problematiky. Zájmy chráněné zvláštními předpisy zabezpečují (a z tohoto titulu se k odbornějším otázkám vyjadřují) tzv. dotčené orgány státní správy. K žádosti o dodatečné stavební povolení podle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona má stavebník povinnost předložit podklady a doklady vyžádané stavebním úřadem v jím stanovené lhůtě a v rozsahu jako k žádosti o stavební povolení. Těmito podklady a doklady jsou právě i stanoviska dotčených orgánů státní správy, často založené na vyjádřeních kompetentních subjektů.

V projednávané věci bylo zcela zásadní posoudit, zda bude koryto potoka i v případě vydání dodatečného povolení a faktického dokončení stavby schopno pojmout normální i zvýšený průtok vody. Dotčeným orgánem státní správy byl v tomto případě vodoprávní úřad, Městský úřad v Šumperku, odbor životního prostředí, který svůj souhlas s dodatečným povolením stavby podmínil projednáním a odsouhlasením samotné stavby a dále i technického řešení úpravy břehu koryta toku se správcem toku (Lesy České republiky, s. p.). Tento subjekt připustil stavbu v ochranném pásmu vodního toku za splnění tří konkrétních podmínek: 1) opevnění břehu rovnaninou z lomového kamene, 2) přizváním správce toku ke kontrole provedení opevnění a 3) odklizením

veškerého materiálu, který bude uložen na březích nebo napadá-li do koryta vodního toku. Stavební úřad tyto podmínky zahrnul doslovně mezi další podmínky pro dokončení stavby, a to jako podmínky č. 13, č. 14 a č. 15. V odůvodnění rozhodnutí o dodatečném povolení stavby pak konstatoval, že podmínky tohoto rozhodnutí budou zkontrolovány v rámci kolaudačního řízení. Správce toku ve svém vyjádření ze dne 26. 6. 2003 výslovně uvádí: „Katastrální šíře toku v úseku pod stavbou je podstatně užší než v prostoru zmíněné stavby. Proto se správce toku domnívá, že pokud bude pata levého břehu očištěna tak, aby byla zachována šíře toku, jaká je pod zamýšlenou stavbou, bude schopno potoční koryto provést normální a zvýšené průtoky. Je nutno dbát, aby v tomto úseku nebyly v potočním korytě žádné jiné velké překážky (lávky, schůdky,... atd).“

Stěžovatel v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí stavebního úřadu neuvedl žádné bližší skutečnosti, kterými by prokázal svá odlišná tvrzení, jinak řečeno, kterými by napadl správnost stanoviska správce toku. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že dne 25. 10. 2004 provedl prohlídku stavby a okolí na místě samém a projednal ji se stěžovatelem. Ten nesouhlasil se stavbou z důvodu jejího umístění v blízkosti koryta potoka, neboť při zvýšené průtočnosti by předmětná stavba mohla být překážkou a měla by negativní vliv na jeho majetek. Tento nesouhlas je však sám o sobě pouhým konstatováním, které účinně nezpochybňuje stanovisko správce toku, z něhož stavební úřad vycházel. Ve správním spisu se nenacházejí žádné doklady, které by svědčily o tom, že stěžovatel tak učinil alespoň později během řízení. Stěžovatel předložil až v průběhu žalobního řízení znalecký posudek M. K., znalkyně v oboru ekonomika, jehož závěrem je, že stěžovatel je poškozen rozšiřováním potoka na úkor svého pozemku o cca 1,00 m. Dále doložil porovnání skutečného stavu se stavem katastru nemovitostí vypracované Ing. K. B., úředně oprávněným zeměměřičským inženýrem. Ani jeden z těchto dokumentů však neobsahuje závěr o vlivu stavby stavebníka na průtočnost potoka. S ohledem na obecně platné a uznávané právní zásady, že každý je povinen prokazovat svá tvrzení a každý je povinen střežit si svá práva, nelze než konstatovat, že stěžovatel účinně nezpochybnil správnost stanoviska správce toku. Postup stavebního úřadu, který své rozhodnutí opřel o souhlas vodoprávního úřadu s tímto stanoviskem, je zcela v souladu se zákonem a danou námitku zdejší soud neshledal důvodnou.

V doplnění kasační stížnosti pak stěžovatel tvrdí, že v řízení před krajským soudem nemohl on ani jeho zástupce svou argumentaci osobně obhájit. Nejvyšší správní soud proto ze spisu krajského soudu ověřil, zda bylo postupováno způsobem předpokládaným v s. ř. s. Stěžovatel byl dle č. 1. 18 spisu krajským soudem výslovně vyzván, zda souhlasí s tím, aby ve smyslu ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. bylo o věci samé rozhodnuto bez jednání. Současně byl poučen o tom, že pokud do dvou týdnů od doručení této výzvy nevyjádří svůj nesouhlas s projednáním věci bez nařízení jednání, soud bude předpokládat jeho souhlas. Podáním ze dne 18. 4. 2005 zástupce stěžovatele krajskému soudu sdělil, že stěžovatel nesouhlasí s tím, aby bylo rozhodnuto ve věci samé bez jednání, a trvá na své osobní účasti. Ústní jednání u krajského soudu proběhlo dne 25. 4. 2007, zástupce stěžovatele se jej osobně zúčastnil, což je zaznamenáno v protokolu o jednání, který je součástí spisu krajského soudu (č. 1. 30). Tímto postupem krajský soud zcela vyhověl stěžovateli, který výslovně nesouhlasil s projednáním věci bez nařízení jednání. Ani tato námitka kasační stížnosti tedy není důvodná.

V doplnění kasační stížnosti stěžovatel nesouhlasí se závěrem krajského soudu o nedostatečné konkretizaci žalobních námitek. Stěžovatel odkazuje na obsah správního spisu, kde byly uvedeny podrobné údaje a stěžovatel proto nepovažoval za nutné je znovu opakovat. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře několikrát zdůraznil, že z hlediska obsahu žalobních bodů nepostačí komplexní odkaz na výtky žalobce formulované ve správním řízení. Tento závěr je vysloven například v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58, publikovaného pod č. 835/2006 Sb. NSS, dle něhož: „*I. Líčení skutkových okolností v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věci určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. II. Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. III. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spise zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.*“ Tyto závěry jsou plně aplikovatelné i na náležitosti kasační stížnosti. Krajský soud nadto z kontextu projednávané věci, vydaných rozhodnutí a učiněných podání dovedl smysl a směřování obecněji formulované žalobní námítky stěžovatele a vyjádřil se k ní věcně. Za těchto okolností jeho rozhodnutí nelze považovat za nezákonné.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatelem uplatněné kasační námítky nejsou ve vztahu k napadenému rozsudku krajského soudu důvodné. V řízení nebyly shledány ani jiné nedostatky, ke kterým Nejvyšší správní soud dle § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlíží z úřední povinnosti, kasační stížnost byla proto v souladu s § 110 odst. 1, větou poslední, s. ř. s. zamítnuta.

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovanému, jak vyplývá z obsahu spisu, náklady v tomto řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. června 2008

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu